

Osudoví kamarádi*

ZAČAROVANÉ ZRCÁTKO

LINDA CHAPMANOVÁ

mladá fronta

Osudoví kamarádi Začarované zrcátko

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

mladá fronta

Linda Chapmanová
Osudoví kamarádi – Začarované zrcátko – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Osudoví kamarádi*

ZAČAROVANÉ ZRCÁTKO

Přeložila Šárka Dvořáková Tripesová

Osudoví kamarádi*

ZAČAROVANÉ ZRCÁTKO

LINDA CHAPMANOVÁ

ILUSTROVALA LUCY FLEMINGOVÁ

mladá fronta

VE SVĚTĚ KOUZEL

Obloha byla sametově černá a všechno se třpytilo hvězdným prachem – zvířata, stromy, louky, řeky i hory. Všechno se to lesklo. Dnešní noc byla výjimečná a u vodopádu z hvězd nořících se do bezedné tůně se shromáždil zástup zvířat. Jak tak čekali, až ona událost začne, vzduchem se neslo jejich štěbetání.

Vpředu stálo osm mláďat – liška, vydra, jezevec, kocour, srnka, veverka, krahujec a myška. Veverka dohopsala k lišce

a postavila se na zadní, lesklý ocas se za ní vlnil jako čárka ve větě. „Kapradinko, co nevidět zavítáme do světa lidí.“

„Nemůžu se dočkat!“ řekla liška a radostně se zatočila, indigově modré oči jí zářily. „To bude takové dobrodružství!“

Srnečce se úzkostí zatřepotaly uši. „Vy dvě nejste nervózní? Já ano.“

Kocour zakoulel očima. „To je ale překvápko, panečku! Bojíš se úplně všeho, Vrběnko. Proč prostě nezůstaneš doma?“

Liška Kapradinka se na kocoura opovržlivě podívala a čumáčkem se dotkla srnčiny tlamičky. „Neposlouchej ho. Jsi statečná, Vrběnko, vím, že jsi. A kromě toho, budeme všichni spolu – přinejmenším na začátku. To zvládneš.“

Srnka Vrběnka se o lišku vděčně otřela čumáčkem.

Sova se stříbřitými křídly se tiše snesla na lesní palouček. Jakmile se posadila

na vyvýšenou větev kousek od vodopádu, zástup zvířat utichl. Tohle byla chvíle, na kterou čekali.

„Vítejte, přátelé,“ zvolal sýček Kulíšek. „Zase jednou nastal čas vyslat do světa lidí několik kouzelných zvířátek. Každé z nich bude mít za úkol najít svého Osudového kamaráda – dítě, které věří na kouzla.“

Kulišek se podíval na zvířata kolem sebe a pokračoval. „Tito Osudoví kamarádi se naučí ovládat kouzla, která proudí mezi naším světem a světem lidí, a díky nim budou dělat dobré skutky a přinášet štěstí a klid. Jak víte, obvykle se do světa lidí vypraví dvě nebo tři kouzelná zvířátka, dnes se jich ale na cestu vydá osm.“ V davu to samým vzrušením zašumělo. Sýček zvedl křídlo.

„Svět lidí je totiž v nesnázích, proto tentokrát vyšleme zvířat víc. Čím dál míň lidí věří na kouzla. To znamená, že stále méně lidí ovládá kouzlo hvězd, díky kterému lze dělat dobré skutky. A kouzelná moc, která proudí mezi naším světem a světem lidí, slábne. Ale je tu ještě něco, co mi dělá větší starosti.“ Sýček se tvářil vážně. „Máme takové tušení, že někdo ve světě lidí používá černou magii, aby ostatním působil bolest a neštěstí. Pokud tomu tak skutečně je, musíme to překazit.“

Otočil se k mláďatům stojícím vpředu. „Osm z vás vyšleme na místo, které podle nás ovládají temné síly – na místo, kde je kouzlo hvězd nejslabší. Zjistěte, jak se věci mají, a zastavte to. Nejprve ale každý z vás musíte najít nějaké dítě z říše lidí, které se stane vaším Osudovým kamarádem. Takové, které bude dost dobrosrdečné, aby kouzelnou moc využilo pro dobrou věc, a dost statečné, aby přemohlo ty, kteří ovládají černou magii. Až potkáte někoho, kdo by podle vás mohl být Osudovým kamarádem, v duchu na něj promluvte. Pokud je duše takového dítěte kouzlům otevřená, uslyší vás.“

„Co se s námi stane, až budeme ve světě lidí, Kulíšku?“ zeptala se veverka a skočila Kapradince na hřbet. „Budeme se pořád třpytit a zářit jako teď?“ zamávala ocasem a každý chloupek se jí na něm zatřpytil.

Sýček zavrtěl hlavou. „Ne, Kaštánku. Budete vypadat jako obyčejná zvířata,

zůstanou vám akorát indigově modré oči. Na rozdíl od obyčejných zvířat se ale budete umět objevovat a mizet.“

„Najdeme všichni své Osudové kamarády na stejném místě?“ zajímala se vydra.

„To si nemyslím,“ odpověděl Kulíšek.

„Děti, které na kouzla opravdu věří, je dnes jako šafránu, a tak je nepravděpodobné, že bude osm takových na jednom místě. Nenajdete-li svého Osudového kamaráda hned, jak do světa lidí dorazíte, vydejte se dál. Vybírejte si moudře. Jakmile se totiž shledáte se svým Osudovým kamarádem, zůstanete s ním do konce jeho života, stanete se jeho průvodcem, budete mu pomáhat a bojovat s ním proti černé magii.“

Kocour se postavil. „Kdy vyrážíme?“

„Jakmile si budeš přát, Šťovíku,“ odpověděl sýček. „Jednoduše si stoupni pod vodu-pád z hvězd.“

„Půjdu první!“ přihlásila se Kapradinka.

„Na shledanou, všichni!“ prosmýkla se kolem Šťovíka a ten na ni vztekle syknul. Liška nadšeně skočila pod vodopád a zmizela ve třpytivém obláčku.

„Otravné stvoření!“ vyprskl kocour. Povýšenecky švihl ocasem, došel k vodopádu, opatrně vkročil mezi padající hvězdy a byl tentam. Hlasy zvířat nadšením sílily.

Zbylých sedm mláďat je jedno po druhém následovalo. Jako poslední ze všech proskočila vodopádem myška.

Sýček se obrátil k zástupu zvířat. „Doufejme, že se našim drahým přátelům podaří najít své Osudové kamarády a přemoct

ty, kteří pomocí černé magie šíří zlo,“ řekl.
„Obávám se, že svět lidí teď potřebuje kouzelná zvířátka víc než kdykoliv jindy.“

Zamával křídly a vznesl se k tmavé obloze.

Gorila horská, orangutan, tučňák galapážský...

Majka Zelenková si odfoukla špinavě blondatou ofinu z očí a listovala knihou o ohrožených zvířatech. Bylo tak těžké vybrat si jen jedno.

„Pospěšte si,“ zavolala paní učitelka.
„Do přestávky zbývá pouze pět minut a já chci, abyste se do té doby rozhodli, do jakého projektu se pustíte.“

Majka otáčela stránky ještě rychleji. Že by tučňák? Vždycky jí přišla legrační ta jejich kolébová chůze. Nebo pes hyenovitý? Psy měla moc ráda. Nebo snad vlk? Zastavila se nad fotografií šedivého vlka. Babička Anička vlky milovala, doma měla spoustu ozdob a obrázků s těmito zvířaty. Majku píchlo u srdce. Babička Anička minulý měsíc zemřela a pořád jí strašně chyběla. Ne, vlci by ji moc rozesmutnili.

„Nechce se mi věřit, že ses ještě nerozhodla,“ podivila se Iveta, se kterou seděla v lavici. „Já už jsem si ke svému zvířeti udělala celou stránku poznámek.“ Hodila si nazrzlý culík přes rameno a ukázala Majce úhledně napsanou stránku s nadpisy podtrženými pravítkem.

„Já už se rozhodla,“ řekla na obranu Majka.

„Budu psát o... o... orangutanech.“ Zvíře vybrala náhodně, jen aby Iveta už sklapla.

Od té doby, co je na začátku školního roku posadili do jedné lavice, jí šla pěkně na nervy. Už to, že její nejlepší kamarádky Róza s Lotkou chodily do vedlejší třídy, bylo dost hrozné, ale že musí ještě k tomu všemu sedět s Ivet, to jí připadalo vážně nefér. Ivet byla chytrá a upozorňovala na jakoukoliv chybu, které se Majka dopustila.

„Orangutanech? To jako fakt?“ povzddechla si Ivet. „Nemůžeš být trochu nápaditější? Minimálně čtyři další spolužáci budou dělat projekt o orangutanech.“

„A jaképak úžasné neobvyklé zvíře sis vybrala ty?“ zeptala se Majka.